

at opnå forlig om det økonomiske opgør mellem parterne.

Forslaget følger flertallets indstilling i 1. delbetænkning om landvæsensretsinstittet, hvorefter vandløbsmyndigheden aktivt bør medvirke ved en løsning af de økonomiske spørgsmål. Det bemærkes, at der især vil være økonomiske spørgsmål i forbindelse med sager efter bestemmelserne i kapitlerne 6, 7, 9, 10, 11 og 12.

Efter stk. 2, indbringes økonomiske spørgsmål i forbindelse med afgørelser efter loven for landvæsenskommissionen, såfremt der ikke kan opnås forlig herom. Opmærksomheden henledes på, at forslaget i § 7, stk. 6, § 34, stk. 2, § 35, stk. 3, § 65, stk. 2, § 67, stk. 2 og § 68, stk. 4, specielt nævner landvæsenskommissionens kompetence på en række områder.

Stk. 3 svarer til gældende ret, hvorefter vandløbsmyndigheden er rekvirent i sager vedrørende offentlige vandløb.

Til kapitel 15

Til § 75

Bestemmelsen er ny og svarer i det væsentlige til miljøbeskyttelseslovens § 65, som denne bestemmelse foreslås ændret i det samtidige med fremsættelsen af nærværende forslag fremsatte forslag til ændring af miljøbeskyttelsesloven.

De afgørelser, som kan træffes efter loven, kan have vidtgående konsekvenser, idet loven giver mulighed for at foretage væsentlige ændringer i bestående forhold. Bl.a. af denne grund er det vigtigt, at afgørelserne træffes og udformes på en klar og formelt uangribelig måde. Det er derfor ønskeligt, at loven fastslår, at afgørelser skal meddeles skriftligt.

Bestemmelsen i stk. 2 om, at skriftlig underretning om afgørelsen samtidig skal sendes til andre berørte myndigheder, Danmarks Naturfredningsforening og Danmarks Sportsfiskerforbund der er anerkendt som klageberettigede, jfr. § 84, stk. 2 samt privatpersoner, som må antages at have en individuel, væsentlig interesse i afgørelsen, skal sikre muligheden for at reagere mod afgørelsen, eventuelt gennem klage. Det er ikke muligt i selve lovtæksten nærmere at angive, hvilke privatpersoner der skal have meddelelse om en afgørelse, men f.eks. ved regulerings- og vedligeholdelsessager i henhold til kapitlerne 6 og 7 vil det være naturligt, at de bredejere, der berøres af reguleringer m.v., får underretning om den meddelte tilladelse. Da den kreds af privatpersoner, der skal have underretning om en afgørelse, således kan være ret om-

fattende, giver bestemmelsen i stk. 2, 3. pkt. mulighed for, at underretning til privatpersoner kan finde sted ved offentlig annoncering.

Til § 76

Bestemmelsen svarer til miljøbeskyttelseslovens §§ 66 og 67, som § 67 foreslås ændret i forslag til ændring af miljøbeskyttelsesloven.

Forslaget skal i øvrigt ses i sammenhæng med § 55, der i særlige situationer giver vandløbsmyndigheden mulighed for øjeblikkelig indgriben i vandløbsforhold.

Til § 77

Bestemmelsen, der er ny, svarer til miljøbeskyttelseslovens § 68, og vandforsyningslovens § 74.

En bestemmelse om »forhåndsvarsling« vil i almindelighed medføre nogen forsinkelse i sagsbehandlingen, men alligevel må det være rigtigt, at den person, som et påbud eller forbud skal rettes til, som hovedregel forud gøres skriftligt bekendt med sagen. Han får i så fald lejlighed til at fremkomme med sine eventuelle indsigelser og forslag.

Ifølge stk. 2 kan forhåndsvarsling undlades, hvis underretning må anses for åbenbart unødvendig. Her er bl.a. tænkt på tilfælde, hvor påbudets eller forbudets adressat må antages på anden måde, f.eks. gennem førte forhandlinger, at have kendskab til sagen. Det er klart, at der må gives de besluttede myndigheder et ret vidt spillerum for bedømmelsen af, i hvilke tilfælde forhåndsvarsling kan undlades.

Til § 78

Bestemmelsen svarer til den bemyndigelse, der er tillagt ministeren i miljøbeskyttelseslovens § 45, stk. 4.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at miljøstyrelsen efter forslaget § 80 er klageinstans for vandløbsmyndighedernes afgørelse og efter bestemmelserne i § 37 skal administrere forslaget tilskudsordning. Miljøstyrelsen kommer således til at varetage den overvejende del af den løbende sags ekspedition.

De beføjelser, der kan blive tale om at delegere til miljøstyrelsen, er ministerens beføjelser efter bestemmelserne i § 2, stk. 2, § 3, stk. 4, § 7, stk. 4, § 11, § 12, stk. 2, §§ 14, 26 og 30, § 37, stk. 5, §§ 46, 52 og 60, § 82, stk. 5, § 84, stk. 2, § 87, stk. 3 og 4 og § 88, stk. 2.

Det bemærkes, at ministerens kompetence til at træffe afgørelse som klageinstans i en række enkelt-sager efter den gældende vandløbslov er henlagt til miljøstyrelsen i medfør af bemyndigelsen i